

Arrest

nr. 94 917 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. JADOUL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Karaj en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U studeerde in Iran informatica aan de universiteit. Op 25/4/1390 (Iraanse kalender, 16 juli 2011 in de Westerse kalender) maakte u met de universiteit een bedevaartsreis naar Mekka. De eerste dag ging u winkelen met een zekere meneer A. (...). Hij was groepsverantwoordelijke van de reis en gaf ook religieuze vakken aan de universiteit. Na het winkelen bracht u de spullen die door u en door meneer A. (...) gekocht waren naar het hotel. Jullie hadden beiden hetzelfde hemd gekocht. U merkte echter op dat hij veel minder had betaald voor het hemd. U sprak hem hierover aan. Hij zei dat hij het had gekregen voor een lagere prijs omdat hij contact had met de verkopers. U wilde absoluut het verschil in prijs terugkrijgen. Hij zei dat dit niet mogelijk was. U kwam er dan achter dat meneer A. (...)

het prijskaartje van het hemd had verwisseld met een ander prijskaartje. Hij zei aan u dat hij het zou goedmaken. U had echter het gevoel dat meneer A. (...) ook andere zaken achterhield. U verliet alleen het hotel en ging naar Jedda, een havenstad. U ontmoette er een Iraniër, Af. (...) genaamd. U begon met hem te praten en jullie dronken samen alcohol. Af. (...) maakte foto's van u terwijl u alcohol dronk. U maakte een afspraak met Af. (...) om elkaar de dag nadien opnieuw te ontmoeten en keerde terug naar het hotel. De volgende ochtend stonden A. (...) en Af. (...) echter samen voor uw deur. Het bleek dat zij elkaar kenden. A. (...) vroeg uw fototoestel en jullie gingen naar buiten. A. (...) werd kwaad op u en u werd in een auto geduwd en naar een huis gebracht. U hebt er twee weken opgesloten gezeten. Er werd een video-opname gemaakt waarin u onder dwang moest verklaren dat u werkte voor een zekere N. (...). Toen de reis voorbij was werd u naar de luchthaven gebracht samen met iemand die u begeleidde. U kon terugvliegen naar Iran en in de luchthaven van Teheran slaagde u erin te ontsnappen aan uw begeleider. U nam een taxi en hebt uw vader opgebeld om uit te leggen wat er gebeurd was. Uw vader kocht een ticket voor u naar Tabriz waar u bij uw grootouders verbleef. U hoorde van uw vader dat er twee dreig telefoons waren geweest en dat er één keer binnengevallen was in het huis van uw moeder. U verliet Iran op 16/6/1390 (7 september 2011). U reisde met een smokkelaar van Tabriz naar Turkije met het vliegtuig. Vanuit Turkije ging u te voet naar Griekenland en van Griekenland nam u een vlucht naar Brussel. U gebruikte twee valse paspoorten voor deze reis. U diende een asielaanvraag in in België op 27 december 2011. U bent in het bezit van uw shenaznameh (geboorteboekje) en uw mellikaart (identiteitskaart).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden en op enkele bevreemdende elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig op de helling zetten. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat de oorzaak van uw problemen met A. (...) ligt bij het feit dat u er achter kwam dat hij een hemd had gekocht voor een lagere prijs dan u. Opdat u hem niet zou verklikken, sloot hij u op en liet hij u verklaren dat u voor een zekere N. (...) werkte (CGVS, p. 6-7, 8, 15). Het is echter uiterst onaannemelijk dat A. (...) zich zodanig bedreigd zou voelen dat hij u daarvoor gedurende twee weken zou opsluiten en u daarna nog op andere manieren zou proberen te vervolgen met de video-opname waarin u verklaart dat u voor N. (...) werkt en met foto's waarop u met alcohol staat afgebeeld. Het enige wat u over hem wist is namelijk dat hij een hemd aan een goedkopere prijs had gekocht door een prijskaartje te wisselen. Hij had slechts één hemd gekocht. Hoewel u verklaarde dat u het gevoel had dat hij meer te verbergen had, kon u absoluut niet vertellen wat dit dan zou zijn (CGVS, p. 13). Het is zeer onwaarschijnlijk dat A. (...) zich hierdoor bedreigd zou voelen in zijn positie, zoals u verklaarde (CGVS, p. 13). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u dit voorval, dat u nochtans aanduidt als de oorzaak van al uw problemen, niet vermeld hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd dat u geen details hoefde te geven (CGVS, p. 13). Uit de verklaringen die u daar hebt afgelegd blijkt echter dat u wel degelijk details kon geven, zoals data en namen. Ook werden uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en ter goedkeuring door u ondertekend. Het is dan ook opmerkelijk dat u toen naliel de oorzaak van uw problemen te vermelden.

Verder dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u op een video-opname moest toegeven dat u voor een zekere N. (...) werkte. U verklaarde echter eerst dat u niet wist wie N. (...) was. U wist niet of hij bij een bepaalde groepering hoorde of een terrorist was (CGVS, p. 10). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u had verklaard dat u ervan verdacht werd een spion van de Mujahedin te zijn, verklaarde u echter dat N. (...) leider van de Mujahedin was (CGVS, p. 11). Verder dient opgemerkt te worden dat u slechts weinig informatie kon verschaffen over de gevolgen van uw problemen met A. (...) na uw terugkeer naar Iran. Uw vader zou twee dreig telefoons ontvangen hebben en er zou een huiszoeking plaatsgevonden hebben bij uw moeder (CGVS, p. 8, 12). U wist echter niet wie had gebeld naar uw vader. U wist ook niet wie de huiszoeking uitvoerde bij uw moeder en wist niet met hoeveel ze toen zijn binnengevallen (CGVS, p. 12). Dat u niet op de hoogte bent van de details van deze gebeurtenissen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielaanvraag kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

U verklaarde ten slotte dat er geen officiële klacht tegen u loopt en dat er geen convocaties toekwamen op uw naam (CGVS, p. 14). U verklaarde dat dit kwam doordat uw zaak niet officieel was (CGVS, p. 14). Echter, toen u werd gevraagd wat A. (...) tegen u zou ondernemen, verklaarde u dat hij u zou kunnen laten arresteren (CGVS, p. 12). Indien A. (...) u werkelijk had willen laten arresteren, kan er vanuit gegaan worden dat hij dit kort na uw terugkeer van de reis wilde laten doen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op de luchthaven zonder veel moeite vrij kon bewegen. U kon namelijk gewoon in de drukte ontkomen aan uw begeleider (CGVS, p. 14-15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Uw shenaznameh en mellikaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel lijkt verzoekende partij zich te beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij verklaart dat zij het niet eens is met de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Verzoekende partij stelt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust, ook al is het vaak enorm moeilijk voor asielzoekers om tastbare bewijzen voor te leggen en zij vermeldt dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen vormen van haar hoedanigheid van vluchteling. De Raad merkt op dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet wordt verweten geen bewijsstukken bij te brengen, zodat voormelde uitleg niet ter zake doet.

2.2.3.1. Verzoekende partij herinnert eraan dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden vormen om het statuut van vluchteling te weigeren. Verder merkt zij op dat, hoewel in de bestreden beslissing wordt gerept over "tegenstrijdigheden en enkele bevreemdende elementen", er slechts sprake is van één tegenstrijdigheid, met name over wie N. was. Het feit dat verwerende partij over tegenstrijdigheden spreekt maar slechts één tegenstrijdigheid aanhaalt, kan er volgens verzoekende partij op wijzen dat verwerende partij haar oordeel te snel heeft geveld en kan volgens haar wijzen op een zekere vooringnomenheid.

Voorts betoogt verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte een tegenstrijdigheid aanhaalt. Immers, zij kende N. niet en zij weet nog steeds niet met zekerheid wie hij is. Dit heeft zij ook zo op het Commissariaat-generaal verklaard. Verzoekende partij legt verder uit dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk werd onderbroken met de opmerking dat zij geen details moest geven en dat zij zich enkel diende te beperken tot de kern van het verhaal. Verzoekende partij stelt dat zij het dan niet nodig vond om op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam N. te laten vallen, maar eerder te zeggen dat zij gedwongen werd om te zeggen dat zij werkte voor de Mujahedin. Zij had immers snel begrepen dat de bende van A. haar hadden willen afschilderen als tegenstander van het

regime, zoals duidelijk uit de rode draad van haar gehoren blijkt. Verzoekende partij concludeert dat er derhalve geen sprake is van enige tegenstrijdigheid.

2.2.3.2. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij het zou hebben over tegenstrijdigheden, terwijl zij maar één tegenstrijdigheid vermeldt in haar beslissing, hetgeen zou kunnen wijzen op een zekere vooringenomenheid van harentwege, wijst de Raad erop dat dergelijk argument feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat er sprake is van meer dan één tegenstrijdigheid. Zo merkt verwerende partij ten eerste op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om de essentiële oorzaak van haar problemen te vermelden, met name het feit dat zij erachter kwam dat A. een hemd had gekocht voor een lagere prijs dan haar en dit door verwisseling van een prijskaartje. Verzoekende partij maakt hier totaal geen gewag van enig probleem met A. en legt de werkelijke oorzaak van haar problemen op een ander vlak. Ten tweede haalt verwerende partij in haar beslissing aan dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal initieel aangaf dat zij niet wist wie N. was en dat zij niet wist of hij bij een bepaalde groepering hoorde of dat hij een terrorist was, terwijl zij nadien, toen zij werd geconfronteerd met haar verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij ervan verdacht werd een spion te zijn van de Mujahedin, stelde dat N. leider van de Mujahedin was. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is er derhalve wel degelijk sprake van twee tegenstrijdigheden.

Betreft de poging om de tegenstrijdigheid omtrent haar opeenvolgende verklaringen wie N. was goed te praten, verwijst de Raad voor de duidelijkheid naar de verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal:

“Ik weet niet wie N. is, ze hebben me verplicht om te zeggen dat ik voor hem werk, is dat een terrorist, is die van bepaalde groepering... Ik weet het niet.

...

Bij DVZ verklaarde u dat ze u beschuldigen dat u spion bij Mujaheddin zou zijn? Ja N.

Dus N. die is van Mujaheddin? Ja. Mujaheddin, anti regime.” (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11).

Gelet op deze verklaringen, is het duidelijk dat verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met haar eerder afgelegde verklaringen, haar verhaal aanpast teneinde een coherent relaas te krijgen. Haar uitleg dat zij steeds heeft verklaard dat zij niet met zekerheid weet wie N. is, vormt in het licht van de *supra* geciteerde verklaringen, geen overtuigend argument. Net zo min aanvaardt de Raad haar uitleg dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende keren werd onderbroken met de vermelding dat zij kort diende te zijn, waardoor zij het niet nodig vond om op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam N. te laten vallen, maar eerder te zeggen dat zij gedwongen werd om te zeggen dat zij werkte voor de Mujahedin. Dergelijke uitleg valt immers niet te rijmen met haar uitdrukkelijke stelling dat zij geen idee heeft wie N. is en tot welke groepering hij behoort. Bijgevolg kan worden besloten dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan het motief in kwestie.

2.2.4.1. Waar verwerende partij oordeelt dat het uiterst onaannemelijk is dat A. zich zodanig bedreigd zou voelen door het feit dat zij erachter kwam dat hij een hemd goedkoper had kunnen krijgen dat hij haar daarvoor gedurende twee weken zou opsluiten, citeert verzoekende partij de verklaringen die zij desbetreffend heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij stipt aan dat haar verklaringen volledig coherent zijn en dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat A. zich door haar houding – zij heeft zich niet willen laten doen – bedreigd heeft gevoeld in zijn functie.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partij citeert kan worden afgeleid dat, hoewel verzoekende partij hierover geen zekerheid kan verschaffen, zij denkt dat haar assertiviteit omtrent het hemdincident de oorzaak is geweest voor haar langdurige vasthouding en de bedreigingen die zij heeft ondergaan. Zij vermeldt nergens tijdens haar gehoor een ander incident dat tot deze voorgehouden problemen had kunnen leiden. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar die van oordeel is dat het toch zeer onaannemelijk overkomt dat verzoekende partij dergelijke zware problemen zou hebben ondervonden omdat zij A. erop had aangesproken dat hij één hemd had gekocht waarbij hij het prijskaartje had verwisseld. De Raad wijst er tevens op dat deze eigenaardigheid dient te worden samen gelezen met de overige motieven in de bestreden beslissing die ertoe hebben geleid dat verwerende partij geen enkel geloof kan hechten aan haar asielrelaas, zoals onder meer de flagrante tegenstrijdigheden die werden vastgesteld.

2.2.5.1. Verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelt dat het opmerkelijk is dat zij over het hemdincident met geen woord heeft gerept op de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, heeft zij tijdens haar

gehoor immers meteen aangegeven dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werd gevraagd om geen details te geven. Volgens verzoekende partij betreft dit een meer dan plausibele verklaring. Immers, in dergelijke omstandigheden – haar werd aangeraden om zich te beperken tot de kern van haar verhaal – heeft zij geoordeeld dat zij niet verder moest uitweiden over het hemdincident maar dat zij onmiddellijk diende te komen tot hetgeen er daarna gebeurd was. Verzoekende partij betoogt dat men logisch moet blijven: ofwel is het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een volwaardig verhoor dat beantwoordt aan een aantal minimale kwalitatieve criteria, ofwel gaat met ervan uit dat dit geen volwaardig verhoor is maar enkel een inleidend verhoor, zoals dit *de facto* het geval is. In dit geval mag men achteraf geen argumenten putten uit het feit dat iets niet werd vermeld tijdens het interview. Verzoekende partij besluit dat de commissaris-generaal geen voordeel mag trekken uit een niet vermeld gegeven of feit op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij niet aanzag als behorend tot de absolute kern van haar relaas.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 9). Dit geldt des te meer voor het element dat volgens haar (vermoedelijk) de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar problemen. Verzoekende partij haalt ter vergoelijking aan dat er tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende malen op gehamerd werd dat zij geen details hoefde te geven maar dat zij zich enkel diende te beperken tot de essentie. De Raad ziet echter niet in hoe het incident dat de oorzaak vormde van al haar problemen als een detail kan worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat dergelijk element tot de essentie behoort van haar asielrelaas. Uit het verslag blijkt dat verzoekende partij, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt, wel een aantal details kon mededelen. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 9, p. 3). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder de essentiële oorzaak van haar problemen – van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.6. Inzake de argumenten van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij slechts weinig informatie kon verschaffen over de gevolgen van haar problemen met A. na haar terugkeer naar Iran, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, waaronder de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen en het onaannemelijk zijn van de uitermate zware vervolging en mishandeling naar aanleiding van de detectie van het verwisselen van een prijskaartje bij de aankoop van een hemd – zijnde wezenlijke gegevens uit het voorgehouden asielrelaas – dat aan het door verzoekende partij beweerde relaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij ten onrechte oordeelde dat indien A. haar werkelijk had willen arresteren, ervan uit kan worden gegaan dat hij dit kort na haar terugkeer van de reis wilde laten doen. Verwerende partij heeft volgens verzoekende partij geen rekening gehouden met het feit dat zij verschillende malen heeft gezegd dat zij niet wist wat ze allemaal met haar konden doen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen in het gehoorverslag. Verzoekende

partij hamert erop dat het dus niet zeker is dat A. haar zou hebben laten arresteren. Het is ook niet noodzakelijk dat dit zou vaststaan, merkt verzoekende partij nog op.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat verzoekende partij enerzijds stelt dat er geen officiële klacht tegen haar loopt en dat er geen convocaties toekwamen op haar naam, en dit omdat haar zaak niet officieel was, terwijl zij anderzijds stelt dat A. haar zou kunnen laten arresteren. De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij, op de vraag waar zij precies voor vreest indien zij terug dient te keren naar Iran, uitdrukkelijk antwoordt: "Minimum celstraf" (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Dergelijke verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Het feit dat verzoekende partij slechts ter indicatie aangaf dat A. haar zou kunnen laten arresteren, verandert niets aan deze vaststelling. Verder motiveert verwerende partij nog in haar beslissing dat, indien A. haar werkelijk had willen laten arresteren, ervan uit kan worden gegaan dat hij dit kort na haar terugkeer van de reis wilde laten doen, terwijl uit haar verklaringen echter blijkt dat zij op de luchthaven zonder al te veel moeite kon ontsnappen. Afgezien van het feit dat verzoekende partij niet zeker was dat A. haar ook effectief wilde laten arresteren, acht de Raad het zeer bevreemdend dat verzoekende partij zo gemakkelijk aan haar oppasser kon ontglippen op de luchthaven. Wat er ook van zij, de Raad herinnert eraan dat de door verzoekende partij geuite vrees, met name dat men haar zou kunnen arresteren, geheel gebaseerd is op het feit dat A. een goedkoper hemd heeft kunnen kopen. Zoals in punt 2.2.4.2. werd uiteengezet, komt dergelijke bewering niet geloofwaardig over. Vanzelfsprekend wordt de geloofwaardigheid van aangaande verklaringen, die op zich ook al onaannemelijk worden bevonden omwille van voormelde redenen, eveneens onderuitgehaald.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog onderstreept dat zij terecht een vrees voor vervolging koestert in Iran omwille van de politieke overtuiging die haar met dwang werd toegedicht, zij nog een uitgebreid overzicht geeft van haar asielproblematiek en zij er nog aan herinnert dat het voldoende is dat er een redelijke kans bestaat dat de vervolging zal plaatshebben, zoals volgens haar *in casu* het geval is, merkt de Raad op dat dergelijke argumenten niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de verschillende concrete motieven van de bestreden beslissing.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat, moet worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT